

„Акад. Свобода“ щѣха да чуютъ, че Ziegler се черви за своитѣ подписи на студентски книжки и ги нарича просто „eine Lüge“; че Paulsen съвѣтва изрично студента: „да се готви за политически животъ, като изуча съчиненията на великитѣ историографи и държавници на древността — Платоновата Република, Аристотелевата Политика, Тукидида, Тацита, а не съ четене вѣстници“. Тия читатели щѣха да научатъ още, че безъ да „отхвърля суммарно разискванията върху политически и социално-научни въпроси въ студентски дружества“ (той даже и не говори за особени социално-научни и политически дружества!) Paulsen твърди, че „главното имъ назначение ще си остане потикътъ къмъ изучаване на тия въпроси“ и свършва съ тия думи: „Ако, напротивъ, слѣдствие на студентски събрания би било укрѣпяването въ една или друга партийна доктрина, — то би било просто противно на цѣлитѣ, които прѣслѣдва познанието“ (гл. „Мисль“, год. XV, кн. 3—4 стр. 232—4). Безъ съмнѣние, и Paulsen може да грѣши; но ний би желали да знаемъ, кой ще се осмѣли да изкаже мнѣние, че грѣшкитѣ на Paulsen'a магатъ да бждатъ поправени отъ . . наелектризирани и, слѣдователно, неспособни за спокойна и разумна мисль студенти! — Ето защо много по-благоразумно и достоѣпно е щѣло да бжде — щомъ нашитѣ студенти сѣ искали да си служатъ съ авторитети — да се довърѣжтъ всецѣло на ръководството на единъ, но не да взематъ произволно ту отъ тукъ, ту отъ тамъ каквото имъ прилегне, като при това прѣмълчаватъ всичко, което не е въ тѣхна полза, ако и